

Whisky

ความผิดพลาดครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดของผมคือการปล่อยให้ไปรัก
ผู้หญิงข้างบ้าน

ผมมีคู่มั่นแล้ว...

เราเหมาะจะสมกัน...

ครอบครัวเห็นชอบ...

แล้วเธอก็สวยด้วย...

แต่...!

เพื่อนบ้านตัวเล็กๆ ที่หน้าตาซีไร่คนนั้น... เธอทำใจผมสิ้นไหว
มารู้ตัวอีกทีก็ตอนที่ผมตกหลุมรักเธอเข้าแล้ว แถมยังไปขอคบกับเธอ
อีกด้วย

คนอย่างผมมันช่างน่ารังเกียจจริงๆ ทั้งที่มีคู่มั่นอยู่แล้วแต่กลับ
ขอคบกับอีกคน มันไม่แฟร์เลยทั้งกับคู่มั่นและเพื่อนบ้านผู้นำหลงใหล
คนนั้น

คู่มั่นผมเคยเอ่ยปากขอให้ผมเลิกสูบบุหรี่

...ผมพยายามแล้ว แต่สุดท้ายก็ยิ่งสูบ

ทว่าพอเพื่อนบ้านคนนั้นเอ่ยปากขอให้ผมเลิกสูบบุหรี่บ้าง

...ผมกลับชวนบุหรี่ทั้งบ้านมาให้เธอเอาไปทิ้ง

...และหักห้ามใจตัวเองไม่ให้ตะบุนหรืออีก

นั่นแหละที่ทำให้ผมรู้ว่าผมกำลังถลำลึกกับเธอคนนั้นมากเกินไป
แล้ว ผมพยายามหาทางบอกความจริงกับเธอ แต่อาจเพราะโชคชะตา
เล่นตลก...ความลับถึงได้มาแตกโดยที่ผมไม่ทันตั้งตัวแบบนี้...

"ฉันต้องการคำอธิบาย"

"ฉัน..." ผมได้แต่นั่งเงิบ...จะให้อธิบายอะไรละในเมื่อเรื่องทั้งหมด
มันคือความจริง...

เธอเดินผ่านผมกับเรนเดียร์ออกนอกบ้านไป ความคิดหนึ่งสั่งให้ผม
ยื่นมือออกไปเพื่อรั้งเธอไว้ ทว่าเพียงปลายนิ้วสัมผัสถูกแขนของเธอก็ทำให้
ความรู้สึกผิดทั้งหมดแล่นวาบไปทั่วร่าง และทำให้ผมต้องยอมปล่อยให้
เธอเดินผ่านไป

"เราไปหาที่คุยกันดีมั้ย" เรนเดียร์ถามขึ้นมานิ่งๆ แววตาของเธอ
ในตอนนี้เป็นซาอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

"อือ..."

ผมรู้อยู่แล้วว่าวันนี้จะต้องมาถึงสักวัน...

เพียงแต่ไม่คิดว่ามันจะเร็วขนาดนี้...

เรนเดียร์นั่งคนกาแพนในถ้วยของเธอช้าๆ ส่วนผมก็จับแก้วกระดาษ
ที่ใส่ลาเต้ร้อนๆ ไว้ข้างใน บรรยากาศในร้านช่างเหมาะกับคุกกี้ แต่มัน
กลับทำให้ผมรู้สึกสะอิดสะเอียน

"มีอะไรจะอธิบายมั้ย"

เธอถามอย่างสงบนิ่ง ผมยอมรับเลยว่าเธอเป็นผู้หญิงที่รับมือกับ
สถานการณ์น่าอึดอัดเช่นนี้ได้ดีจริงๆ

"ผมกับนิวเยียร์เป็นเพื่อนบ้านกัน ผมเจอกับเขาช่วงเดียวกับที่
เจอคุณและ...ผม...ผมนอกใจคุณ..."

6

ผมไม่รู้จะอธิบายเรื่องราวทั้งหมดยังไงเลยตัดบทตอบออกไปสั้นๆ

"แม่ฉันกับแม่ของนิวเยียร์เป็นเพื่อนสนิทกันและเราก็นิทกันสนิทกัน

ระดับนี้ แต่ไม่มากพอที่เธอจะรู้ว่าคู่มั่นของฉันเป็นใคร นี่เธอไม่รู้ ไข่ม้อยว่าคุณกับฉันเป็นคู่มั่นกัน"

"คุณคิดว่ายังไงล่ะ"

ผมถามสวนกลับด้วยน้ำเสียงเรียบตึง เรนเดียร์พยักหน้าช้าๆ เธอคงรู้ว่านิวยอร์กไม่รู้เรื่องนี้มาก่อน สักเกตจากสีหน้าตอนที่เธอรู้เรื่อง ความสัมพันธ์ฉันคู่มั่นของเราก็เคาได้แล้ว

"นิวยอร์กเป็นแค่ผู้หญิงโชคร้ายที่โดนผมหลอก ถ้าคุณจะไปก็ขอให้โกรธผมแทนเถอะ"

คู่มั่นของผมเจ็บไปหลังจากฟังจบ เธอแหม่มริมฝีปากแน่น... ท่าทางแบบนี้ทำให้ผมรู้สึกผิดมากขึ้นไปอีก

"คุณจะไปยังไงต่อไป"

"ผมไม่รู้"

"แต่คุณต้องรู้"

"คุณจะมาคาคัดฉันอะไรจากผม!"

ผมผลอตะคอกเรนเดียร์ ทำไม่ต้องมาคาคัดฉันเอาคำตอบในสิ่งที่ผมยังไม่อยากคิดถึงมันด้วย ไม่ใช่ที่ผมไม่แคร์เรนเดียร์ แต่ผมแคร์อีกคนมากกว่า...ก็เท่านั้นเอง

"แล้วคุณจะปล่อยมันไว้แบบนี้ละนะ" เธอถาม สีหน้าเริ่มบึ้งตึง

"คุณต้องการอะไรจากผมกันแน่"

"เลือก...คุณต้องเลือก ถ้าคุณเลือกนิวยอร์ก ฉันจะยอมหลีกทางให้"

...ต่อให้คุณยอมหลีกทางก็ใช่ว่าพ่อผมจะยอม

ผมมองหน้าเธอและพยายามเก็บซ่อนความคิดเอาไว้ข้างใน พ่อผมชอบใจเรนเดียร์เอามากๆ ดูได้จากตอนที่ปกติแล้วพ่อไม่ค่อยชอบผมเท่าไร แต่พ่อผมหมั่นกับเรนเดียร์ท่านกลับเอ็นดูผมขึ้นทันตา นอกจากจะพาออกงานด้วยแล้วยังพาไปกินข้าวในบางโอกาส...ซึ่งแน่นอนว่าโอกาสที่ว่านั้นเรนเดียร์จะต้องไปด้วย แม้พ่อจะไม่พูดออกมาแต่ผมก็รู้ว่าเพราะอะไร...

เพราะเรนเดียร์หน้าเหมือนแม่ของผมมากๆ ยังไงล่ะ

"ผมอยากขอเวลา"

"นานเท่าไร"

"ไม่รู้" คำตอบสั้นๆ ดังออกจากปากทำให้เรนเดียร์ชักสีหน้าอึดกรอบ

"คุณกำลังรับผิดชอบอนาคตของผู้หญิงสองคน ทั้งฉันและนิเวียร์! ถ้าคิดจะทำเล่นๆ เหมือนเด็กวัยรุ่นก็ขอให้มันจบซะตรงนี้ ผู้ชายที่โหดไปมาแบบนี้ฉันไม่สนใจจะเอาไปเป็นพ่อของลูกหรอก!!"

เธอพูดเสียงแข็งและหยิบกระเป๋าเดินออกจากร้านไป ความรู้สึกผิดที่มาจากคำพูดของเธอกดดันบ่นป่าของผมทำให้รู้สึกว่ายากจะทรงตัวอย่างที่บอกไป...ต่อให้ผมเลือกนิเวียร์...ก็เชื่อว่าเราจะเป็นที่ยอมรับ...

"แกว่ายังไงนะ!"

พ่อถามทวนคำถามที่ผมเพิ่งพูดออกไปเมื่อครูเสียงเข้ม

"ถ้าผมจะเลิกกับเรนเดียร์...พ่อจะว่าอะไรมัย"

ปึก!!

ไม่มีคำตอบ แต่แฟ้มเอกสารที่พ่อถืออยู่ลอยผ่านหน้าผมไปแบบเฉียดฉิว

"แกพูดอะไรออกมา!!"

พ่อตะคอกเสียงดังและผุดลุกขึ้นจากเก้าอี้ในห้องทำงาน

ผมเดาไว้แล้วว่าทุกอย่างจะต้องออกมาในรูปแบบนี้...แม้ทั้งเราไปตั้งแต่ผมเพิ่งอายุสิบขวบ พ่อเลี้ยงดูผมเพื่อที่จะให้เป็นผู้สืบทอดกิจการต่อ ธุรกิจของพ่อเติบโตขึ้นทุกปีๆ ส่งผลให้ความรักและความเอาใจใส่ที่พ่อมีให้ผมลดน้อยลง ผมคงจะไม่สนใจมันหรอกถ้าหากว่าผมไม่ต้องพึ่งใบอนุญาตของพ่อ...ชีวิตผม สิ่งที่เป็นของผมจริงๆ มีเพียงแค่ทาร์นแฮร์ส หลังจากนั้นเท่านั้นแหละ ผมเก็บเงินซื้อมันด้วยน้ำพักน้ำแรงของตัวเอง ต้องขอบคุณความใจดีของป้าอ้อยที่ถึงจะไม่สนิทกันนักแต่ก็เมตตาผมโดยขายบ้านหลังที่ดีที่สุดให้ในราคาถูก ถ้าไม่มีป้า...ผมคงไม่มีอะไรที่เป็นของตัวเองเลย...

8

ตอนผมเรียนจบจากอเมริกาผมเคยไปสมัครงานที่หนึ่ง ยังไม่ทัน

ที่เขาจะเปิดประตูของผมนูด้วยซ้ำ เขาก็ตกลงรับผมเข้าทำงานแล้ว...
เพราะนามสกุลที่ปรากฏบนบัตรประชาชนของผมยังใกล้เคียง ฮีๆ...

"ผม...ไม่ได้รักเธอ"

"ที่แกกล้าพูดคำนี้ออกมาเพราะแกมีผู้หญิงคนใหม่ใช่ไหมฮะ!!"

"ใช่" ผมตอบออกไปโดยไม่ลังเล พ่อเลือดขึ้นหน้าและสาวเท้า
เข้ามาใกล้

"ไอ้ไอไหนล่ะที่แกขลุกอยู่! ทำไมถึงหลงผู้หญิงไร้หัวนอนปลายเท้า
จนหน้ามืดตามัวและเอาเรื่องบ้าๆ ไร้สาระนี่มาพูดกับฉัน!"

"เธอไม่ใช่ไอ้ไอที่ไหนหรอกพ่อ เธออยู่บ้านติดกับผมและก็เป็นผู้หญิง
ชาติตระกูลดีมีการศึกษาไม่ต่างจากเรนเดียร์ เพียงแต่ผมเพิ่งพบเธอ
หลังจากที่ผมหมั้นกับเรนเดียร์ไปแล้วก็เท่านั้น!"

ผมตอบเสียงแข็งแต่ก็ไม่อาจแสดงอาการกระด้างกระเดื่องได้
มากไปกว่านั้น ภายนอกผมอาจดูเหมือนคนที่เก่งกล้าสามารถกว่าคนอื่นๆ
แต่แท้จริงแล้วก็แค่ไอ้ขี้ฉลาดที่ยังพึ่งบารมีของพ่อ...ทุเรศจริงๆ

"ไม่ว่าผู้หญิงคนนั้นจะเป็นใครฉันก็ไม่อนุญาตให้แกเลิกกับหนู
เรนเดียร์เด็ดขาด! แกนึกดูว่าฉันจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน แล้วฉันจะอธิบาย
กับคุณอ้อยยังไง! แคนึกดูว่าฉันจะไปสืบปี๊สืบปี๊แล้ว เป็นคนบากหน้าไป
ขอลูกสาวเค้าหมั้นเองแท้ๆ แต่ดันเป็นฝ่ายบอกเลิก แกเอาสมองส่วนไหน
คิดถึงมาคุยกับฉันเรื่องนี้เนี่ย!!"

...เพราะผมไม่คิดอะไร...เพราะผมแค่อยากทำตามหัวใจของ
ตัวเอง...นั่นทำให้ผมมายืนอยู่ตรงนี้ยังงี้ละ

"แต่ผมรักเธอ...อย่างน้อยก็มากกว่ารักเรนเดียร์..."

เพียะ!

ฝ่ามือสากๆ ของพ่อฟาดลงเต็มแรงที่แก้มซีกซ้ายของผม

"รัก! แกรู้มั๊ยว่าเพราะคำนี้ทำให้ธุรกิจทั้งหมดของฉันเกือบ
ล้มละลาย แม่แก่ปะแหละ!! แม่แกก็บอกว่ารักฉันนี่รักฉันหนา สุดท้าย
ก็หนีไปกับผู้ชายคนอื่น ทั้งแกไอ้ลูกไร้สำนึกไว้ให้ฉันต้องดูแล จำใส่
กะลาหัวไว้ด้วยว่าทุกวันนี้แกได้ดีมาเพราะใคร!!"

คำพูดเดิมๆ ที่ผมได้ยินมาตลอดสิบกว่าปี พ่อเกลียดแม่ ผมไม่ได้เกลียดแม่...แต่ก็ไม่ได้รักแม่เช่นเดียวกัน

"เก็บความคิดขาดสำนึกของแกไว้แล้วออกไปจากห้องของฉันเดี๋ยวนี้!"

พ่อตวาดไล่เสียงดัง ผมได้แต่ยืนกำมือแน่นด้วยความอัดอั้นสุดท้ายผมก็ทำอะไรไม่ได้เลยงั้นหรือ...สุดท้ายผมก็ทำอะไรเพื่อคนที่รักไม่ได้เลย...

"ออกไปเดี๋ยวนี้!"

พ่อตวาดย้ำ ผมโค้งให้พ่อและเดินออกจากห้องไปอย่างรวดเร็วไร้ประโยชน์...ทุกอย่าง อย่างที่ตกลงไปไม่มีค่าเลย

ผมทำอะไรไม่ได้เลย...

บัดซบที่สุด!!

ผมพยายามเขย่าลูกบิดประตูห้องนอนตัวเองที่ไม่ว่าทำยังไงก็เปิดไม่ออก พ่อแน่ๆ! ต้องเป็นตาแก่นั่นแน่ๆ ที่สั่งให้คนมาลือคฤณแจห้องผมไว้! ผมไม่น่าบอกพ่อเลยว่านิวเยียร์อยู่บ้านติดกับผม ไม่อย่างนั้นพ่อคงไม่ขังผมไว้แบบนี้...ไม่สิ...บางทีถึงผมไม่บอกพ่อก็ต้องหาทางรู้ด้วยตัวเองจนได้

"ฮึ้ย!! --^"

ผมสับสนออกมาอย่างหัวเสียแล้วเดินไปนั่งที่โซฟา จะโทรไปขอความช่วยเหลือจากใครได้ในเมื่อเพื่อนคนไหนๆ ก็ไม่อยากจะยุ่งกับพ่อผมทั้งนั้น ผมทำได้แค่ร้องงั้นหรือ รอคอยในห้องนี้เนี่ยนะ!!

ครี๊ด~ ครี๊ด~

โทรศัพท์มือถือที่วางอยู่บนโต๊ะสั่งเสียงดัง เบอร์หน้าจอเป็นเบอร์ของเรนเดียร์ แม้ผมจะไม่อยากสู้หน้าเธอเท่าไร แต่บางทีเธออาจจะช่วยผมให้ออกจากห้องนี้ได้

"ฮัลโหล"

(คุณหายไปในหนึ่งสองวัน)

"ผมถูกขัง =_="

(ฮะ!?)

"พ่อขังผมเอาไว้...จริงๆ ก็เพิ่งขังวันนี้แหละ"

(แสดงว่าสองวันก่อนคุณหนีปัญหาสินะ ส่วนวันนี้เป็นเพราะพ่อคุณขังคุณไว้ คุณเลยออกมาจัดการกับปัญหาไม่ได้)

"นี่คุณโทรมาเพื่อแตกดันผมใช่ไหม"

(เปล่า ฉันแค่เป็นห่วงคุณ)

"ขอบคุณ" ผมรู้สึกผิดต่อเธอจริงๆ

(วันนั้น...วันที่ฉันเจอคุณกับนิวเฮียร์ที่ร้านทำเล็บ หลังจากที่เราต่างคนต่างแยกกันไปแล้วฉันก็โทรหาเธอ) ว่าไงนะ! 〇〇

"คุณโทรไปคุยกับเค้า!"

(น้ำเสียงคุณฟังดูกระตือรือร้นมากเลยนะ)

"คือ...ผม..."

น้ำเสียงแผ่วๆ แต่แฝงความประศดประชันของเธอทำให้ผมอีกอกไป (ช่างเถอะ ฉันเข้าใจ ฉันแค่โทรไปถามนิวเฮียร์เรื่อง...)

"เรื่องอะไร"

(เรื่องเล็กๆ น้อยๆ ตามประสาผู้หญิงน่ะ ถ้าฉันบอกไปคุณจะหาว่าฉันคิดจุกคิดจิก)

"คุณพูดอะไรกับเธอกันแน่"

(ฉัน...)

"..."

(ฉันแค่อยากรู้ว่าคุณไปนั่งรอเธอที่ร้านทำเล็บมั๊ย)

นาที่แรกผมไม่เข้าใจในสิ่งที่เธอพูด แต่เมื่อลองคิดย้อนแล้ว...

ทันใดนั้นความรู้สึกผิดต่อเรนเดียร์ก็ถาโถมเข้ามาอีกระลอกใหญ่

ผมไปนั่งรอนิวเฮียร์ทำเล็บ แต่กลับปฏิเสธที่จะนั่งรอเรนเดียร์...

(บอกแล้วไงว่าฉันคงคิดจุกคิดจิกมากเกินไป)

เรนเดียร์พูดด้วยน้ำเสียงเหมือนเป็นเรื่องปกติ แต่ผมกลับรู้สึกว่ามันไม่เป็นแบบนั้น คำเดียวที่ผมอยากบอกเธอตอนนี้คือ...

"ผมขอโทษ"

ผมปิดโทรศัพท์

ไม่สิ...โทรศัพท์ของผมแบบฯ หมดต่างหาก --

มันแบบฯ หมดตั้งแต่ตอนที่คุยกับเรนเดียร์เสร็จ ตอนนั้นผมเลยกลายเป็นคนพิการที่มีอวัยวะครบ (โทรศัพท์มือถือถือเป็นอวัยวะที่สามสิบสามของคนยุคใหม่) อาหารยังมีมาทุกมื้อแถมยังมีการเช่าหนังมาให้ผมดูอีกต่างหาก พ่อคิดอะไรอยู่เนี่ย!!

กุกกักๆ

ผมที่กำลังนั่งหาทางออกไปจากห้องนี้อยู่ชะงักไปเมื่อได้ยินเสียงกุกกักๆ อีกด้านของประตู หรือพ่อจะมาปล่อยตัวผม!! ○_○

แกรก

เมื่อประตูเปิดออก สิ่งแรกที่ผมเห็นก็คือ...

"สวัสดี --"

"ระ...เรนเดียร์ ○_○"

คู่หมั้นของผมอยู่ในชุดสีขาว ในสถานการณ์เช่นนี้เธอช่างเปรียบเหมือนเทวดาบนสวรรค์ที่มารับวิญญาณผม แต่บางที่เธออาจจะขอร้องพ่อสำเร็จและมาพาผมออกไปก็เป็นได้!

"เชิญคุณเรนเดียร์เข้าไปข้างในเลยครับ"

พ่อบ้านผายมือเชิญเรนเดียร์ให้เข้ามา หมายความว่ายังไง ผมยังไม่ได้รับอิสรภาพนั้นหรือ --^

"ลุงอาจ! ผมต้องนั่งเป็นง่อยแบบนี้ไปอีกนานเท่าไรหะ!"

"ขอโทษครับคุณชาย นี่เป็นคำสั่งของนายท่าน กระผมขัดอะไรไม่ได้จริงๆ"

เรนเดียร์เดินเข้ามาในห้องแล้วดึงแขนของผมผู้ซึ่งกำลังหงุดหงิดสุดๆเอาไว้

"นั่งลงแล้วคุยกับฉันก่อนได้มั๊ย"

"ฮึ้ย!! =_=^"

"อารมณ์เสียไปก็ไม่ได้อะไรขึ้นมาหรอกนะ"

เรนเดียร์ดึงผมให้เดินตามเธอมานั่งยังโซฟาชุด...จริงอย่างที่เธอพูด
ผมอารมณ์เสียหงุดหงิดแบบนี้มาส์วันแล้ว...ไม่เห็นจะมีอะไรดีขึ้นสักอย่าง

"คุณทานอะไรี๊ยง" เธอถามด้วยน้ำเสียงเจือความเป็นห่วงอย่าง
รู้สึกได้ชัด

"ทานแล้ว"

"ก็ดี" เรนเดียร์รับคำสั้นๆ และหยิบสายดាំๆ บางอย่างออกมาจาก
กระเป๋าสะพาย

"สายชาร์จแบตฯ ของคุณ ฉันติดต่อกุณไม่ได้เลยรู้มั๊ย -_-"

ดีใจชะมัด! ผมจะได้ติดต่อโลกภายนอกได้เสียที...ถึงจะแค่ทางนี้
ทางเดียวก็เถอะ =_= ผมหยิบสายชาร์จแบตฯ จากมือของเธอแล้วรีบเดิน
ไปเสียบเข้ากับโทรศัพท์มือถือตัวเอง พอหน้าจอมือถือเปล่งแสงก็ราวกับ
ชีวิตผมสว่างขึ้นมา =O=

"คุณเข้ามาได้อย่างไร โฟผมยอมหรือ"

"ฉันมาขอให้ท่านปล่อยคุณออกไปแต่ก็ไม่สำเร็จ เลยได้แต่เข้ามา
เยี่ยมคุณในห้อง..."

"พอบอกคุณรีไปเล่าว่าเขาขังผมเพราะอะไร"

ผมไม่อยากให้เรนเดียร์รู้เลย ถ้าเธอรู้ว่าผมคุยกับพ่อเรื่องถอนหมั้น
เธอจะรู้สึกยังไงนะ

"ท่านบอกว่าคุณขัดใจท่านเรื่องงาน แต่ฉันคิดว่าฉันพอจะรู้เหตุผล
ที่แท้จริง"

เธอเป็นคนฉลาด ไม่มีทางที่เธอจะไม่รู้ เอ้อ!!

"สรุปคือคุณเลือกนิวเยียร์ไช้มั๊ย"

ผมที่กำลังกดโทรศัพท์ตัวเองอยู่ชะงักไปและเงยหน้ามามองเรนเดียร์
เธอยังคงทำหน้านิ่ง...แต่ผมรู้ว่าข้างในเธอไม่ได้สงบนิ่งอย่างที่แสดงออก
มาเลย

"คือผม..."

ครืด~ ครืด~

ประโยคของผมถูกขัดด้วยเสียงโทรศัพท์สั้น

(สายเข้า > New Year)

นิ...นิเวียร์รันเหรอ!! O_O

เดี๋ยวก่อน...ผมตั้งตัวไม่ทัน...เรนเดี๋ยวยืนอยู่ซ้ายมือ และคนในสาย
ที่โทรมานี้ก็...โห้เว้ย!! --^

"เธอโทรมาเหรอ..." คู่หมั้นของผมถามขึ้น ผมไม่รู้จะตอบรับหรือ
ปฏิเสธดีเลยได้แต่นิ่ง

"รับสิ"

"แต่คุณ..."

"ฉันก็อยากให้เรื่องมันจบเร็วๆ เหมือนกัน"

ผมเห็นแววตาเด็ดเดี่ยวของเรนเดียร์ ความรู้สึกผิดทำให้ผมคิดว่า
ผมต้องรีบจบเรื่องบ้าง นี่เสียที...เพราะผมกำลังทำให้ผู้หญิงสองคนต้อง
รู้สึกไม่ดี

ผมกดรับโทรศัพท์แต่ไม่กล้าพูดอะไรออกไป

"..."

(ฮัลโหล...)

พระเจ้า...แค่ได้ยินเสียงของเธอ หัวใจผมก็เต้นรัวขึ้นมาแล้ว รู้สึก
ทุเรศตัวเองจริงๆ ที่เป็นแบบนี้ ทำไมผู้ชายที่น่าสมเพชอย่างในละคร
โทรทัศน์จะต้องกลายเป็นผมด้วยนะ!! --

"อืม..."

(นาย...อยู่ไหนเนี่ย)

"อยู่บ้านพ่อ"

ผมพูดเสียงเบาเพราะเรนเดียร์ยังยืนจ้องผมอยู่ แต่ผมก็พลั้งปาก
ถามออกไปด้วยความเป็นห่วงจากส่วนลึกของหัวใจ

"เธอสบายดีมั๊ย..."

(ก็ดี...)

ผมยิ้มออกมาบ้าง เธอสบายดี...ก็ดีแล้ว...

(นาย...พอจะมีเวลาว่างคุยกับฉันหน่อยมั๊ย)